

Глава пета

Рея пристигна в детската градина малко преди четири и половина. Учителката, висока и слаба млада жена, отвори вратата. Примигна и се опита да се сети, дали е виждала някога Рея. Попита учтиво, но с видимо раздражение, с какво може да ѝ бъде полезна.

– Добър вечер, името ми е Рея Христова. Дойдох да взема Магдалена Александров*. Баща ѝ ме помоли да го направя, тъй като е възпрепятстван и не може да дойде. Ние с него сме дългогодишни приятели. Познаваме се от университета.

Рея подаде набързо напечатаната бележка, отдолу на която се беше опитала да имитира подписа на Борис. Знаеше, че няма да може да вземе детето от градината, ако персоналът не е уведомен. Учителката сякаш си спомни, че я е виждала няколко пъти с бащата на Магдалена. Вратата се отвори по-широко и Рея видя Маги да седи на пейката до розовото си шкафче. Беше вече облечена и чакаше омърлушена, останала последна в детската градина. Като видя Рея, лицето ѝ се огря в щастлива усмивка. Детето я поздрави на немски:

* В Германия децата получават фамилното име на бащата или майката без промени (оттук липсващото окончание „а“ при фамилното име на Магдалена).

– Hallo*, Tante** Рея.

Рея леко се смути, но не се издаде и отвърна на български:

– Здравей, Маги. Тати днес не може да дойде и ме помоли аз да те взема. По пътя за нас има една нова сладкарница и предлагам да опитаме как е там сладоледа. Съгласна ли си?

– Съгласна съм, но първо трябва да ядем броколи, Kartoffeln und*** пиле... – осведоми я Маги.

Свенлива усмивка грейна на детското личице. Рея забеляза на бузките ѝ онези трапчинки, които красяха лицето на баща ѝ.

Стори ѝ се странно, че детето говори смесено, като не разделяше българските от немските думи. Не знаеше дали това е нормално, или държанието на Маги беше причинено от някакъв дискомфорт заради отсъствието на баща ѝ. Погледна учителката, сякаш за да ѝ поиска съвет, но бързо размисли. Не искаше да привлича вниманието с въпроси, които биха показали, колко е некомпетентна по темата деца. Обърна се към Маги:

– Добре, слънчице, сега ще идем да пазаруваме и ще си сготвим най-хубавото пиле с картофи и зеленчуци. Хайде да тръгваме!

* * *

Двете стигнаха до колата, Рея отключи и отвори задната врата, за да може Маги да влезе вътре. Детето се спря и се намръщи:

– Няма Kindersitz****, леля Рея? Как ще се возя в колата без Kindersitz? – измърмори тя.

* Здравей (нем.)

** Леля (нем.)

*** Картофи и... (нем.)

**** Детска седалка (немски)

Рея се сети, че при една евентуална пътна проверка можеше да си навлече проблеми. Отвори багажника, измъкна оттам одеялата, които винаги държеше за случаите, когато отиваше с приятели на къмпинг, и ги натрупа едно върху друго. Почти постигна необходимата височина на детското столче. Посочи творението си с театрален жест и се усмихна на Маги.

– Тронът на принцесата е готов. – оповести тя с тържествен тон.

Маги погледна творението ѝ, изкикоти се и скочи вътре. Рея закопча колана ѝ, затвори вратата и седна на шофьорското място. Спряха в един от близките до дома ѝ супермаркети. напазаруваха необходимото за вечеря, както и един куп други ненужни и вредни вкусотии. През целия път Маги беше спокойна и весела, както се държеше винаги, когато беше с нея. Помежду им съществуваше приятелство, непонятно за баща ѝ. Той така и не успя да разбере, как бившата му приятелка е успяла да влезе под кожата на дъщеря му, която често беше резервирана към непознати, подобно на майка си.

Когато стигнаха до малкия апартамент на петия етаж, Маги се шмугна в коридора и отвори вратата на хола. Тук тя винаги се чувстваше като у дома си, в повечето случаи имаше сладки и сладолед. Детето всеки път се радваше, когато идваше с баща си на гости на „леля“ Рея. Прозвището, което Борис ѝ беше лепнал, дразнеше домакинята, но тя се примиряваше, като виждаше колко щастлива беше Маги.

„Холът“ всъщност представляваше една голяма стая с кухненски бокс в единия ъгъл, разтегателен диван и малка стъклена масичка в другия, светла дървена секция по протежение на едната стена и маса за хранене с четири стола в средата на стаята. Имаше малък балкон, през който можеше да се влезе в спалнята. Банята се намиреше зад входната врата, а от десния ѝ край се намиреше малката спалня с бюрото на Рея.

Намирането на хубаво жилище на поносима цена беше голям проблем в Мюнхен. Рея беше извадила изключителен късмет с този току-що ремонтиран апартамент в близост до Терезиенвийзе*. Районът беше добър, до центъра можеше да се стигне пеш за двайсет минути, а и транспортните връзки бяха много добри.

Рея остана за миг на вратата на хола и замислено наблюдаваше Маги, която скочи на дивана и грабна дистанционното управление на телевизора. Чудеше се в какво ли се беше забъркал Борис. Делото за родителските права на дъщеря му трябва да е било днес сутринта. Дали двете събития бяха свързани по някакъв начин? Къде ли беше Олга? Кой щеше да се погрижи за детето, когато в детската градина разберяха каква е ситуацията и подадяха сигнал в Службата за закрила на детето?

– Лельо Рея?

Гласът на Маги я изтръгна от мислите ѝ и насочи вниманието ѝ към предмета в ръката на детето. Момиченцето разглеждаше объркано дистанционното и натискаше всички бутони, но телевизорът оставаше безмълвен.

– Die Fernbedienung ist kaputt!**

Рея продължаваше да се чуди, защо детето сменяше езиците постоянно. Преди никога не беше обръщала внимание на този факт. Реши по-късно да потърси информация по въпроса в интернет.

– Дай да видя, слънчице. Сигурно батериите са се изтощили.

– Имаш ли нови? – попита Маги.

– Не знам. Ще погледна. Изчакай малко.

* Theresienwiese (квартал в Мюнхен, където се намира прословутата „поляна“, на която всяка година се провежда биреният фестивал Октоберфест/Oktoberfest)

** Дистанционното е развалено! (нем.)

Рея отвори шкафа, където държеше един куп ненужни вещи, с убеждението, че някой ден ще ѝ потрябват. Но късметът този път ѝ изневери. Батерии нямаше. Това разочарова Маги за момент, но както при повечето деца, вниманието ѝ веднага беше насочено към друго забавление – книжката за оцветяване, която Рея извади от същия този шкаф за „всичко“. Изведнъж детето спря да драска по листа и вдигна глава към Рея.

– Лельо Рея?

– Кажи, мъниче?

– Къде е татко? – изразът на лицето на Маги беше спокоен, но гласът ѝ леко потрепери. – Кога ще се върне? Аз къде ще спя?

Оказа се доста трудно да отговори на тези простички въпроси. Борис веднъж ѝ беше разказал, че детето се обърква от постоянното местене ту при баща си, ту при майка си, които си дележаха родителските права. И тъй като през последната година майката пътуваше често по работа до Русия, съдът реши, че за Маги ще е по-добре да живее при баща си. „Децата имат нужда от постоянен ежедневен режим, за да могат да изградят своето вътрешно равновесие.“ Това беше становището на съда и на мюнхенската Служба за закрила на детето.

Маги виждаше майка си рядко и вероятно страдаше от отсъствието ѝ. Постоянно питаше баща си, защо мама не е до тях или дали мама пътува, защото тя не е послушна. Горещо обещаваха, че ще слуша повече следващия път, когато мама се върне, за да може тя да остане с тях. Борис ѝ обясняваше всеки път, че мама просто работи много и че Маги е най-доброто дете на света.

Рея знаеше, че той не мрази Олга, но страданието на дъщеря му не му даваше мира. Измъчваше го също и фактът, че трябваше да измисля лъжи всеки път, когато жена му заминаваше, а дори той не знаеше със сигурност къде е.

Борис също ѝ беше разказал, че Олга Петровна работи за „Руския архитектурен иновационен клуб“. Запознали се, докато той работил по съвместния им проект с „Адлер и Ко“. После, след като се преместили да живеят в Мюнхен, тя станала тяхна представителка за Германия.

Рея седна на дивана до Маги и я прегърна. Трябваше внимателно да подбере думите си, за да не внася още повече смут в душата детето.

– Скъпа, тати замина за няколко дни по работа. Помоли ме аз да се грижа за теб, докато той се върне. Ще спиш тук при мен. Нали си съгласна...?

Рея осъзна колко абсурден беше въпросът ѝ, но не ѝ хрумна нищо по-добро в момента.

– Харесва ми да спя при теб. И да се гушкам с Бобо. – Бобо беше един голям черен плюшен мечок, който Борис беше донесъл един ден в дома ѝ още в началото на връзката им. На Рея това време ѝ се струваше сякаш беше преди векове.

Тя клекна до детето и каза със сериозен тон:

– Знаеш ли, мисля, че и Бобо обича да се гушка с теб.

Рея ѝ смигна заговорнически и двете се разсмяха. После отиде до спалнята и донесе мечока.

– Кога ще ядем? Ich habe Hunger*. – попита след малко Маги.

Младата жена съвсем беше забравила, че щеше да прави пиле за вечеря. Не беше свикнала да планира готвенето си съобразно с други хора, а още по-малко имаше режим, който да е подходящ за деца. Явно трябваше да се приобщи и то бързо. Погледна часовника и реши да поръча доставка по домовете. Това беше най-практичният вариант за тази вечер. Въпросът беше какво обичаше да яде Маги. Опита се да налучка.

* Гладна съм (нем.).

– Миличка, искаш ли да си поръчаме пица? – попита я заговорнически.

– Много обичам пица! – очичките на детето светнаха. – Но тати казва, че от пицата съм щяла да стана дебела.

Маги се изкиска и заби лице в корема на плюшения ме-чок. Рея се намръщи, усети влиянието на Олга и наруга ум-ствено Борис заради това, че проектираше анорексичните виждания на жена си върху детето.

– Спокойно, съкровище, от една пица няма как станеш дебела. А дори и това да се случи, тати никога няма да спре да те обича. Каква пица искаш да вземем?

– Със салами и гъбки и мнооого Käse* – извика детето щастливо.

Рея направи поръчката и се извърна към момиченцето. Маги вече беше обърнала гръб на Бобо, посветила цялото си внимание на книжката за оцветяване. Усмихна се сякаш на себе си. Дъщеричката на Борис беше много красиво дете, наследило най-хубавите черти и от майка си, и от баща си. Очите ѝ бяха искрящо зелени, като на Олга. Също от нея тя беше взела малкото право носле и едрите къдрици по косата, която обаче беше смолисто черна, като на Борис. Трапчинките на бузите, които допълваха ангелския ѝ вид, също бяха наследство от него.

Моментът ѝ се стори удобен да си провери имейлите. Прегледа набързо постъпилите писма и не откри нищо ин-тересно, освен реклами. Реши да потърси информация за многоезиковото възпитание при децата. Излезе дълъг спи-сък със страници, повечето от които бяха пълни с ненужни неща. След известно ровене се натъкна на някаква страница за многоезично възпитание. В Германия децата от смесени бракове, където поне единият родител говореше чужд език като майчин, не бяха рядкост.

* Сирене, кашкавал (нем.)

Рея се зачете в статията и не чу, че на вратата се звъни. Но Маги скочи и едва не се удари в ръба на ниската масичка.

– Die Pizza ist da!* – извика жизнерадостно детето.

След вечерята Рея и Маги изиграха няколко игри на „Аз виждам нещо, което ти не виждаш!“, после започнаха приготовленията за сън. Отидоха в банята, Рея я качи на малкото столче, което използваше за поставка за козметичните си принадлежности и започна да пее една от песничките, които помнеше от детството си:

– „Сега с ръчичките грижливи ще измием зъбките; да са здрави, нечупливи, бели като гъбките!“

– Лельо Рея, от къде знаеш тази песничка?

– Баба ми я пееше, като бях малка, колкото теб.

– Хубава е, ще трябва да научим и татко да я пее. – каза сериозно Маги.

Тонът, с който детето каза последните думи, накара Рея да се засмее, представяйки си как Борис с дебелия си глас пее детски песнички.

След като приключиха в банята, двете се преместиха в спалнята, като не пропуснаха да вземат със себе си и Бобо, плюшения мечок. Сега започнаха големите уговорки.

– Лельо Рея, ти знаеш ли приказки? – попита я Маги дяволито.

Рея се замисли за миг и се сети за любимата си приказка от детството „Умната Катерина“. Започна бавно да я разказва, като се мъчеше да си спомни всички детайли. Спря, когато момиченцето вече беше потънало в блажен сън. Зави го по-добре с одеялото, наведе се и целуна откритото му челце.

Седна на дивана, искаше да продължи с търсенето, но беше прекалено изнервена, за да се концентрира. Не успя, умората я победи. Облегна лакти на коленете си и обхвана с длани лицето си.

* Пицата е тук! (нем.)

В главата ѝ нахлуха онези парализиращи мисли, които не я бяха спохождали отдавна. Спомни си онази нощ, когато се беше събудила обляна в пот, а върху чаршафа на леглото бавно се разширяваше малкото петно кръв. Никога не успя да преработи напълно травмата от спонтанния аборт, който беше преживяла малко след като Борис беше заминал за Русия. Така и не беше успяла да му каже, че очаква дете от него. А по-късно вече нямаше смисъл да му казва каквото и да било.

Не беше споделяла с никого за бременността и аборта. Тайната се беше превърнала в нейна постоянна спътничка, която от време на време напомняше за себе си. Винаги се появяваше, когато видеше майки с деца.

Рея остави сълзите да потекат по лицето ѝ, без даже да се опитва да ги избърше.